

Cròniques del món

El líder dels conservadors britànics, David Cameron, que encapçala les enquestes, s'adreça als seus seguidors després de reunir-se amb la reina d'Anglaterra al palau de Buckingham, dimarts de la setmana passada.

EL TEMPS

Arrenca la cursa cap a Downing Street

LONDRES ■ Victorià Jiménez

Quin moment per a anunciar el dia de les eleccions generals britàniques! El primer ministre, Gordon Brown, va ser *chancellor* de Finances durant vuit anys i ningú no li ha d'explicar com jugar la seua travessa per mantenir el laborisme a Downing Street. Just la setmana que Brown assenyalava oficialment la data del 6 de maig, els valors de Royal Bank of Scotland havien crescut d'un 53% en el primer quart del 2010 —en tres mesos havia recorregut el 40,3% perdut durant el 2009—, i Lloyds Banking Group presentava un bon ascens del 26,5%, més valuós encara si recordem que Lloyds va ser forçat a digerir el fracàs hipotecari de Halifax. Les accions del màxim subministrador de materials de construcció —sí, hem dit construcció—, Wolseley UK, s'han encarat d'un 27,9%. Fins i tot les de British American Tobacco han

pujats d'un 12,9%, i això amb un producte contra el qual lluiten en sintonia els departaments de salut pública de tot occident. La col·lecció de sorpreses positives ha continuat amb l'aça del producte interior brut d'un 0,4%, mentre la majoria de les economies a l'altra banda del canal de la Mànega només troben nombres rojos. Naturalment, les xifres que importen són les de la votació final: les darreres enquestes donen una superioritat al Partit Conservador entre 10 punts i 6, una distància no exactament suficient perquè David Cameron, el líder de l'oposició, pugui menystenir el tercer candidat en discòrdia, el liberaldemòcrata Nick Clegg. De fet, tothom és conscient que els escons de Clegg podrien ser tan decisius com els de les dues grans opcions a dreta i esquerra. Sí, tot són matemàtiques quan cal triar un govern que gestionarà la supervi-

vència de la Gran Bretanya en la pitjor depressió financera i industrial del darrer mig segle. De moment, Brown s'ha estarrufat. Després de les injeccions de l'estat als mercats del capital i l'empresa amb prop de 200.000 milions d'euros (només entre el 2009 i el 2010), sembla que el malalt reacciona. I ací rau el problema. Perquè, quan considerem que el Banc d'Anglaterra ha imprès fons equivalents al 15% del producte interior brut del Regne Unit, unes poques dècimes haurien de ser motiu de tanta felicitat? L'eufòria durarà poc. El Partit Laborista faria més ben fet de confiar en un fenomen demogràfic del qual solament ara alguns analistes comencen a parlar: els votants naturals conservadors es concentren més en zones rurals que no a les ciutats. I els vots de les ciutats compten més en el sistema electoral britànic.

BUENOS AIRES ■ Federico Rivas

Avis a Morales. L'elecció de nous governadors i alcaldes a Bolívia ha estat un senyal d'alarma per al president Evo Morales. Acostumat a vèncer amb comoditat a les urnes –ho ha fet cinc vegades consecutives des de l'inici del seu primer mandat, el gener del 2006–, el president indígena ha vist com el seu moviment no és tan fort com sembla. Els comicis del 4 d'abril passat van ratificar el poder electoral del Moviment al Socialisme (MAS) als cinc departaments de l'oest del país, on viuen les grans majories indígenes, i van mostrar un lent però persistent creixement als quatre departaments de l'est, on triomfa la resistència autonomista contra el govern. No obstant això, l'èxit en l'elecció de governadors va exhibir la fragilitat de Morales a les grans ciutats, on només va reeixir a imposar alcaldes a 2 de les 9 capitals departamentals. La derrota més dura ha estat a La Paz, la capital, el gran bastió de Morales, on el MAS va caure en mans del Moviment Sense Por, una força d'esquerra moderada que fins mesos abans d'acabar la campanya havia estat aliada del govern. Durant la nit electoral, Morales no va poder dissimular el seu malestar. El seu partit també havia perdut en feus indígenes importants, com Achacachi, a la zona del llac Titicaca, on el president va obtenir prop del 100% dels vots a les presidencials del 2009. Els camperols van rebutjar així als candidats governamentals i la decisió de triar representants a dit. “No som ovelles per a votar qui ens diguin”, “hi ha molta supèrbia al MAS”, deien diversos oïdors de ràdio, que criticaven els dirigents, tot i que manifestaven el seu suport a Evo Morales. El nou escenari posarà a prova la capacitat del mandatari per a sostenir la governabilitat enmig d'un profund procés de canvi, que inclou l'aplicació d'una nova constitució de caire indigenista. Una possibilitat certa és que finalment disminueixin les tensions entre el govern central i els departaments de l'est del país –Santa Cruz, Tarija, Beni i Pando– on van ser reelegits governadors opositors que reclamaven l'autonomia. La veritat és que tots els governs de les regions

autonomistes haurien de comptar ara amb representants del MAS als parlaments regionals i els governadors reelegits semblen haver abandonat l'actitud bel·ligerant d'antany per la decisió de cogovernar amb Morales, a qui alguna vegada havien anome-

ONU

Evo Morales ha rebut el primer revés electoral.

nat “assassí” i “mico”. La mateixa actitud conciliadora sembla prevaler també en el president, que va proclamar la seva victòria amb l'esperança de treballar conjuntament amb totes les autoritats electes.

BELGRAD ■ Pau Bori

Petroli balcànic. Bòsnia i Hercegovina podria ser la regió amb la reserva de petroli i gas més gran d'Europa, juntament amb el sud de Montenegro i el nord d'Albània, segons diversos experts internacionals en hidrocarburs. De fet, la companyia nord-americana Amoco va dur a terme una campanya de prospeccions ja abans de la guerra (1992–1995) i va preveure que un dels jaciments al nord de Bòsnia tenia una reserva de petroli de més de 50 milions de tones. Amoco, fins i tot, va oferir un contracte d'explotació als bosnians per a quaranta anys que, tanmateix, no es va arribar mai a signar a causa de l'esclat del conflicte armat. El petroli bosnià torna a ser actualitat des de fa setmanes, arran de la visita a Moscou de Milorad Dodik, primer ministre de la República Srpska, l'entitat sèrbia de Bòsnia. Dodik ha anunciat que aviat dues companyies russes faran prospeccions en jaciments de cru i gas de la República Srpska. La

notícia ha aixecat gran expectació entre l'opinió pública bosniana. I ja han arribat les primeres bromes: “No em faria res de viure com un xeic dels Emirats Àrabs”, comentava un bosnià a la televisió pública del país. Amb tot, alguns mitjans sospiten que l'anunci de Dodik no és sinó una promesa electoralista. En aquest sentit, el diari *Avaz* de Sarajevo advertia del “camí llarguíssim” des que algú es mostra interessat en el petroli d'un país fins que comença l'explotació. Les primeres recerques de petroli a Bòsnia i Hercegovina es remunten al 1889, durant l'època de l'imperi austro-hongarès. D'aleshores ençà, s'han fet cinc exploracions més i totes han confirmat l'existència de petroli. En principi, sembla que hi ha cinc jaciments de gas i petroli al país, repartits entre la República Srpska i l'altra entitat de Bòsnia, la Federació croato-musulmana. La xifra aproximada de les reserves totals de petroli encara és un misteri, tot i que algunes informacions apunten que podria ser superior a 500 milions de tones. Seran capaços, els serbis,

EL TEMPS

Carrer de Banja Luka, a la República Srpska.

els musulmans i els croats de Bòsnia, de posar-se d'acord aquesta vegada per compartir els beneficis de l'or negre? Res no ho fa preveure. Mentre la República Srpska ofereix els seus hidrocarburs a empreses russes, la companyia nord-americana Transglobal Petroleum és la més interessada a explotar els jaciments de cru i gas de la federació croato-musulmana. Així doncs, seria força factible de trobar-nos russos i nord-americans cercant petroli en un mateix estat, separats només per les línies que parteixen les dues entitats de Bòsnia.